

Jeg synes, vi er nødt til at tage en retssikkerhedsbrille på, når vi læser det her forslag, og for os i Enhedslisten er det så tippet over til at sikre retssikkerheden for patienten i langt højere grad, end det her forslag lægger op til.

Men jeg håber på, at ministeren har hørt lidt efter, og at vi under udvalgsarbejdet kan tage nogle af de her ting op som alternativ til den paragraf, der er om forsøgsværge.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til indenrigs- og sundhedsministeren.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak til ordførerne for to ting. Først tak for nogle synes jeg meget nuancerede og afbalancerede indlæg, som jo hver især synliggør, at det her netop er en balanceakt. Dernæst også tak til langt de fleste ordførere for en generel positiv modtagelse af det her forslag, som i hvert fald får mig til om lidt at forlade talerstolen med et indtryk af, at det burde være muligt at fremme den her lovgivning til vedtagelse.

Det er jo en balancegang, og det er, som fru Majbrit Berlau meget rigtigt sagde, hensynet til patientens retssikkerhed på den ene side over for udsigten til helbredelse, både af patienten selv og jo også af patienter, der kommer efter.

Der er det måske værd lige at huske på, at den manglende mulighed, der er for at lave forsøg med inhabile patienter, ikke er en manglende mulighed, der altid har været der. Faktisk er det jo sådan, at der tidligere har været en retstilstand, hvor det var muligt at lave den her type forsøg, men på grund af et EU-direktiv, som i øvrigt er udmærket, har vi så aktuelt i de senere år haft den her retstilstand, der har gjort, at det ikke længere har været muligt at gennemføre den slags forsøg.

Det synes jeg jo vi af hensyn til udviklingen og af hensyn til at kunne skabe mulighed for en bedre intensiv behandling af alvorligt syge personer, f.eks. mennesker, der rammes af blodpropper, hjerneblødninger eller svær tilskadekomst ved ulykker, er nødt til at finde en løsning på. Det her er så mit bedste bud, og jeg er glad for, at det bliver modtaget positivt.

Det er vigtigt, som flere også har været inde på, at de to læger, der så træder ind som forsøgsværge, er læger, der ikke har nogen interesser i forsøget. Det er jo også vigtigt – det kunne må-

ske godt have stået tydeligere efter dagens debat – at forud for denne stillingtagen til, om vi konkret skal lave et forsøg på hr. Jensen eller fru Sørensens, har vi jo et andet regelsæt omkring det videnskabelige komité-system, som sikrer, at der er nogle, der mere generelt tager stilling til forsøget som sådan.

Kl. 17.00

Så alle disse hensyn til, hvor patientens retssikkerhed er, i forhold til hvad udsigten er til, at det her forsøg fører noget godt med sig, er jo vejet af sådan generelt og skal så overføres til den enkelte patient, og i den situation, hvor der ikke kan skaffes pårørende, der kan give et samtykke, laver vi så den her regel, hvor to læger sammen optræder som forsøgsværge. Det synes jeg er en fornuftig afvejning af de hensyn, og jeg er glad for, at jeg sådan set når den samme konklusion, som langt hovedparten af ordførerne har nået her i dag.

Så er jeg helt med på, at der kan rejse sig en række spørgsmål, også med overløb til anden lovgivning m.v. Fru Karen Klint rejste nogle spørgsmål, og dem stiller jeg mig selvfølgelig til rådighed for at besvare under det udvalgsarbejde, som nu kan gå i gang.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Vi beder ministeren blive på talerstolen, da der er flere, der har bedt om korte bemærkninger. Det er først fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Det er egentlig bare for at spørge lidt ind til, hvad der egentlig er konsekvensen af det her lovforslag, for som jeg sagde i min ordførertale, er jeg nok lidt ovre i den forvirrede boldgade, også efter at have læst nogle af høringssvarene.

Det bliver understreget i lovforslaget, at hensynet til individet har forrang. Samtidig skriver man i bemærkningerne, at hensynet til individet tilgodeses i dag i langt hovedparten af komité-systemets godkendelser af biomedicinske forskningsprojekter. Så er spørgsmålet, at hvis det fremover skal være sådan, at det ikke bare er hovedparten, men at det skal være alle, hvordan kan der så samtidig være tale om en lempelige-re, kan man sige, adgang til at forske?

Jeg ved ikke, om ministeren helt fik fat i mit lange ræsonnement, men det er faktisk lidt snirklet, og jeg vil simpelt hen bare spørge, om ministeren også er lige så forvirret, som jeg er.